

שלי. מימון בא לשושנה בטענות, למה היא לא ירדה בתחנה הראשונה, כמו שקבעו, אלא בתחנה השנייה. עזבתי אותם והלכתי. אך שושנה השיגה אותי שוב, וביקשה ממני שאלך ואקרא למזל. היא אמרה שהיא מוכרחה לדבר איתה ושאיני אגיד למזל של שושנה יש טבעת עם יהלום, שהיא תמכור אותה ותשיג כסף. הלכתי לביתה של מזל, קראתי לה וסיפרתי מה שאמרה שושנה. "מזל יצאה איתי ופגשנו את שושנה על-יד המרכז. אני הלכתי הביתה ושושנה לקחה את מזל למכור טבעת. אחרי כמה שעות פגשתי אותן שוב במרכז. שושנה אמרה שלא השיגה כסף וביקשה ממני שאני אעזוב או תן, כי היא צריכה לשוחח עם מזל בעניין חשוב. היא הבטיחה לי שתחזור אלי באותו לילה ונתנה לי את כפפותיה, לאות שתבוא. "הייתי סקרן ועקבתי אחריהן, עד שהגיעו לגן. שם שושנה גילתה אותי, התרגזה ו-גירשה אותי. היא הבטיחה לי שוב שתבוא הלילה. יותר לא ראיתי ולא שמעתי כלום."

★★★

שבעים לירות לחודש

מימון ומזל התחננו לפני יותר משנה וחצי. אך הנישואין לא היו מוצלחים. בפעם הראשונה היכה מימון את אשתו בלתי לה שלאחר החתונה. מזל היתה אז ילדה בת 16, ופחדה להתמסר לבעלה. בלילה השני ככל מימון את ידיה של אשתו כחבל. היתה זו ההתחלה של שרשרת המריבות. מימון לא עבד מעולם. הוא בא ארצה לפני 15 שנה, בעליית-הנוער, וכנס למוסד דתי על-יד חיפה. אחרי שלוש שנים עבר לגור אצל אחיו החורג, שלמה ועקיני, במושב תידרה שבנגב, והמשיך ללמוד בבית-ספר דתי. משם עבר ללמוד בישיבה בבאר-שבע. כשיצא מהישיבה גויס לצה"ל, ושם למד גהיגה.

גם אחרי החתונה לא מצא מימון מקום עבודה קבוע. נוסף לכך הוא עזב את ביתו וחזר לאשתו לעיתים רחוקות. לכל טענותיה ענה בעלה במכות. פעמיים גם איים עליה בסכין.

לפני שלושה חודשים התנהל בבית-הדין הרבני של באר-שבע דיון בבקשתה של מזל לגירושין. עד לסידור הסופי פסקו הדיינים שעל מימון לשלם לאשתו שבעים לירות לחודש כרמי מזונות. במשך שלושת החודשים לא שילם מימון לאשתו אף אגורה אחת.

בפעם האחרונה היכה מימון את מזל לפני שלושה שבועות. היא הייתה אז בחודש השלישי של ההריון, ושעה קלה לאחר המכות הפילה. חודש ימים שכבה בבית-חולים.

★★★

סכין לחיתוך אנג'ית

ד הסיפור הזה היה ידוע, פחות או יותר, למשטרה, בעת שמימון נעצר כי חשוד ברצח אשתו. אך היו גם פרטים ש-נתגלו בחקירת העולם הזה.

הפרט הראשון: בחיפוש שערך כתב העולם הזה יחד עם בני משפחת אורי לאי בנייריה האישיים של מזל, ביום לוויתא, נמצאו שלושה מיסמכים חשובים. שניים מהם היו מכתבי של מימון לקרובי משפחתו. במכתבים, שנגנבו, כנראה, על-ידי מזל מ-בעלה, מסר מימון כבר לפני יותר משנה, כי ברצונו להיפטר ממזל במיני יתרון משנה, אך המכתבים כתב כי הוא מקצה שמייד ל-אחר הפרדיה המוצלחת יוכל לבצע את ה-תוכנית של המשפחה. מה היו התוכניות? גם המיסמך השלישי היה כתיב ככתב-ידו של מימון, אך הוא היה מיועד למזל, והיה כתוב כאילו בשמו של גבר זר. במכתב זה קבע האישי האלמוני פגישה עם מזל, ורמז על יחסיהם האינטימיים. המכתב היה קצת שרוף. יתכן שמזל תפשה את בעלה בעת הכתיבה והוא ניסה להשמידו באש.

הפרט השני היה חשוב אף מן ה-מיסמכים שנתגלו, והוא נותן גם תשובה לשאלה הקשורה בתוכניותיו של מימון, למרות כל צרותיה לא חשדה מזל אף פעם בנאמנותו של בעלה. אבל כך היה עד הערב שקדם לרצח. או, במוצאי שבת, קיבלה מזל הוכחה ברורה לבידותו של מימון. באותו ערב יצאה מזל לקולנוע. לפני ש-נכנסה להצגה נישא איתה אחד מחבריה ואמר: "שם, בגן הציבורי, נמצא בעלך, מימון. הוא נמצא שם עם בחורה". מזל מיהרה לגן ומצאה את בעלה בדיוק באותו מקום בו נמצאה למחרת את מותה. מימון היה שם עם אשה אחרת. הוא שכב איתה על הספסל. לא היתה זו אשה זרה, אלא בת אחיו של מימון, שושנה ועקיני. בין השלושה פרצה מריבה, שבסיומה הם תלכו מימון ושושנה מן המקום. מזל חזרה לביתה ושם סיפרה את סיפורה לקרובי מש-

מקום הישע

הספסל הקיצוני בגן הציבורי של העירייה. על הספסל כתב מישהו: "כאן בוצע הרצח של מזל אזולאי ז"ל". אחיה של מזל הוסיף אחר-כך משפט נוסף: "אנחנו רוצים עין תחת עין!" אביה של מזל עומד ליד הפח אליו הכניס אדמה ספוגה בדם בתו. בידו הוא מחזיק חבליה של גושי חול ודט.

פחתה, ובין היתר, גם לאחותה עליזה.

הפרט השלישי שופך אור על ה-שאלה: מה היה כלי הרצח? לפי טיב הפצע על גרון הקורבן, קבעו החוקרים שהיה זה כלי חד במיוחד. בסכין רגילה לא היה ה-רוצח מסוגל לחתוך את הצוואר לעומק כה גדול. השוטרים הגיעו למסקנה שהיה זה תער, וחיפשו אותו. אך התער לא נתגלה, וספק אם יתגלה אי-פעם. כי היה זה כנראה כלי אחר לגמרי. את טיבו יש לחפש באופי המיוחד של אופי-קיס: באגבות.

מימון מאחיו, באומרו כי יש לו לסדר עניין מסויים בעיר. מאז לא ראה אותו אברהם. באותה שעה עזבה גם שושנה את ביתה. אך היא נסעה לקריית-מלאכי, בה מתגוררת משפחתה, ולא לאופקים, שם אין לה איש. לקריית-מלאכי היא הוזמנה על-ידי חברה חיים מקטון. מקטון הוא לא סתם חבר של שושנה. הוא אפילו יותר מארוסה. לפני ארבעה חודשים חתם חיים אצל הרב המקומי על ה-מיסמך הבא: "הנני מתחייב בזה, חיוב גמור, מרצוני

נסתי לשם ותפסתי את מימון ושושנה מת-מוזמים. צעקתי עליו ועזבתי את קריית-גת. למחרת באו אלי שושנה, אביה ומימון. הם הסבירו לי שזה רק מיקרה ומימון ביקש ממני סליחה. שושנה הבטיחה לבוא אלי ב-מוצאי שבת, ואברהם הבטיח לשמור על כך. אבל במוצאי שבת שושנה לא באה. ישבתי בבית עד הצות והלכתי לישון. אחר-כך נודע לי ששושנה באה לקריית-מלאכי באחת וחצי בלילה. היא באה יחד עם מימון. "ביום הראשון, כשהייתי בעבודה, היא נכנסה לביתי וסיפרה לאחי שאתמול היה חושך ושתבוא שוב בערב.

"ביום ראשון היא באה בשעה 10.30 בערב. היא היתה פצועה ביד. היה לה פצע מדיקרת סכין. שושנה דרשה שאני אלך איתה למשטרה, כי בחנת האוטובוסים התקיף אותה ערבי ודקר אותה בסכין. הלכתי איתה, אבל במשטרה היה כבר סגור. ליוותתי אותה לקריית-גת ונשארתי לישון אצלה." את לוח הזמנים הזה אישרה גם עדה נוספת: קרובת-המשפחה של שושנה, הגרה במרחק מה מביתו של חיים.

★★★

מיפגש בנו

רמ אהרי פרט, כמו בתשבץ, התי-קבלה תמונה שלמה של ימי הרצח: שושנה ומימון עזבו את קריית-גת בשבת, בשעה שקבעו מראש. הם נפגשו מחוץ לעיר והמשיכו בדרכם לאופקים. יתכן שכבר בי-מוצאי-שבת הם רצו לפגוש את מזל, ולהגיע לאיזשהו סידור איתה. אך באופקים הם ה-גישו את עצמם לפתע משוחררים מההשגחה

שושנה ועקיני, בבית-המשפט. תחילה הכחישה שושנה כל שייכות לפרשה, וטענה שלא ביקרה מימון ושושנה לקריית-מלאכי, המקום ש-היה דרוש לשושנה כאליבי בשביל אביה. למחרת שוב יצא הווג לאופקים, הפעם כל-אחד בנפרד. יתכן שתוכנית הרצח היתה קיימת כבר אז. שושנה יזמה את הכסף הדרוש, אותו תשיג אחרי מכירת הטבעת. היא הביאה אותה עד לגן הציבורי, המקום אותו הכירה מן הערב הקודם, ישגם הפעם נקבע כמקום המיפגש עם מימון. שתי הנשים הגיעו לשם בשעה שמונה, הרצח בוצע בין 8.00 ל-8.20. במכת סכין האגבות שקטלה את מזל, נמצאה שושנה. השניים מיהרו לעזוב את המקום. הפעם היתה בעיית האליבי הרבה יותר חשובה מאשר במוצאי שבת. לכך יצילה שושנה את הפצע בכף-ידיה. היא המציאה את הסיפור על הערבי התוקף, וביקשה מהחיים לבוא איתה למשטרה, כדי לקבל אישור רשמי על הימצאה במרחק רב ממקום הפשע.

החשודה

הטוב, ומקבל על עצמי קבלה גמורה ושלמה, בלי שום אוגס כלל וכלל. לבוא בברית נשור-אין עם הגב' ועקינין סוון, בה אברהם, היות וזה כחמישה חודשים שאנחנו משודכים ונפ-גשים בכל עת ובכל שעה ומטיילים יחד, ו-היות ובזמן הזה קרו כמה מיקרים בלתי-שורים, לפיכך אני מחייב את עצמי בהנ"ל." במיקרה של הפרת ההתחייבות, התחייב חיים מקטון לשלם לשושנה 10,000 ל"י. שושנה היתה בקריית-מלאכי גם במוצאי שבת וגם ביום הראשון. על כך סיפרו לאב-רהם קרובי משפחתו וחיים מקטון. בלילה הראשון הביא אותה חיים לקריית-גת ולן בביתה. אברהם מוכן להישבע על סיפרי-הקודש, שלא היתה לו אף פעם כוונה למסור את בתו למימון, ושגם לשושנה לא היו כחנות כי-אלה. אך בנקודה הזאת ישנם כמה מתושבי-עירו שאינם מסכימים עימו.

החשוד מימון אדרי בלויית שוטרים, בבית-משפט ה-שלום בבאר-שבע, אליו הובא לארכת מעצרו, כחשוד ברצח אשתו. הוא הכחיש את אשמתו, אך לא התנגד למעצרו.

אגבה הוא מין מסויים של קאקטוס, ש-הובא לאופקים לפני שמונה שנים מדרום-אמריקה. עליו הגדולים, המגיעים עד 80 סנטימטר, הם חומר גלם לייצור חבלים. ה-עבודה העיקרית בשדות האגבות היא ניתוקם של העלים. עושים זאת בסכינים גדולות וחדות, בצורת חצי סהר. בעבודה זו עוסקים רוב תושבי אופקים. גם מימון אדרי עבד פעם בעבודה זו. לפני כשלוש עסק באותה העבודה במושבו של אחיו שלמה. מכה חזקה בסכין אגבות גורמת לפצע עמוק מאוד, ואף יכולה להסיר לגמרי את ראשו של הקורבן. השימוש בכל זה פותר גם בעייה נוספת: איך נדקרה באותו ערב כף ידה של שושנה ועקיני.

★★★

מיפגש אצל הרב

אך כל העובדות האלה לא הספיקו כדי לתת תיאור ודאי של הרצח באופ-קים. כדי לגלות את החסר, היה צורך לעזוב את אופקים ולעבור לעיירות אחרות בנגב. השלב הבא: קריית-גת, מקום מגוריה של שושנה. אביה, אברהם ועקיני, האח החורג השלישי של מימון, נשבר אחר מעצרה של בתו. הוא היה מוכן לספר את סיפורו לכל שומע, ובלבד שיאמין לו כי שושנה חפה מכל פשע. מימון ביקר בקריית-גת לעיתים קרובות. הוא ביקר גם הפעם, ביום השישי שלפני הרצח. בשבת יצאו האחים להתפלל בבית-הכנסת. אך בשלוש אחר הצהריים נפרד

של הורי שושנה. הם התייחדו במקום החשוך הראשון, בגן הציבורי של העירייה. שם תפשה מזל את הווג. שם גם התפת-חה שיחה עקרונית בה דובר לא רק על בגידה, אלא גם על הכסף שמימון היה חייב למזל. יתכן שמזל דרשה מחיר שעבורו היא היתה מוכנה לשחרר את בעלה. משם יצאו מימון ושושנה לקריית-מלאכי, המקום ש-היה דרוש לשושנה כאליבי בשביל אביה. למחרת שוב יצא הווג לאופקים, הפעם כל-אחד בנפרד. יתכן שתוכנית הרצח היתה קיימת כבר אז. שושנה יזמה את הכסף הדרוש, אותו תשיג אחרי מכירת הטבעת. היא הביאה אותה עד לגן הציבורי, המקום אותו הכירה מן הערב הקודם, ישגם הפעם נקבע כמקום המיפגש עם מימון. שתי הנשים הגיעו לשם בשעה שמונה, הרצח בוצע בין 8.00 ל-8.20. במכת סכין האגבות שקטלה את מזל, נמצאה שושנה. השניים מיהרו לעזוב את המקום. הפעם היתה בעיית האליבי הרבה יותר חשובה מאשר במוצאי שבת. לכך יצילה שושנה את הפצע בכף-ידיה. היא המציאה את הסיפור על הערבי התוקף, וביקשה מהחיים לבוא איתה למשטרה, כדי לקבל אישור רשמי על הימצאה במרחק רב ממקום הפשע. מימון נסע לקרובי משפחתו בחולון, מקום אותו ציין אחר-כך בתור אליבי. הוא הגיע לשם קרוב לחצות, וסיפר שבילה את הערב בקולנוע איתה ביפו. זאת תהיה כנראה הגירסה אותה תקבל המשטרה עם סיום חקירתה.